

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Lenky Severové a soudkyň JUDr. Ilony Lövyové a Mgr. Daniely Teterové ve věci

žalobce: **Xxx**, narozený dne xxx
bytem xxx
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Pavlíkem
sídlem K Nemocnici 166/14, 741 01 Nový Jičín

proti

žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2
za níž jedná Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2

o náhradu škody ve výši 56.323,08 Kč a o náhradu za nemajetkové újmy ve výši 150.000 Kč

o odvolání žalobce a žalované proti rozsudku Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 21. 7. 2020, č. j. 14 C 299/2019-70, ve znění opravného usnesení ze dne 4. 8. 2020, č. j. 14 C 299/2019-78 a ve spojení s doplňujícím rozsudkem ze dne 23. 2. 2021, č. j. 14 C 299/2019-94

takto:

I. Rozsudek okresního soudu se v odstavci I. výroku **potvrzuje**.

II. V odstavci III. výroku se rozsudek okresního soudu **mění** takto:

Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na nákladech řízení **34.680 Kč** do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku advokátu žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje Renáta Poláchová.

III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na nákladech odvolacího řízení **4.114 Kč** do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku advokátu žalobce.

Odůvodnění:

1. Okresní soud napadeným rozsudkem (ve spojení s doplňujícím rozsudkem a opravným usnesením) žalované uložil povinnost zaplatit žalobci částku 40.000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 10 % ročně z částky 52.090,50 Kč od 27. 9. 2019 do 22. 1. 2020 a z částky 40.000 Kč od 27. 9. 2019 do zaplacení, vše do tří dnů od právní moci rozsudku (odstavec I. výroku), žalobu zamítl ohledně povinnosti žalované zaplatit žalobci částku 110.000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 10 % ročně z částky 110.000 Kč od 27. 9. 2019 do zaplacení (odstavec II. výroku) a žalované uložil povinnost zaplatit žalobci k rukám zástupce žalobce náhradu nákladů řízení ve výši 33.798 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku (odstavec III. výroku).
2. Proti rozsudku podali žalobce i žalovaná včasné odvolání.
3. Žalovaná odvoláním napadla rozsudek okresního soudu v odstavci I. a III. výroku s námitkou nesprávného právního posouzení věci dle ust. § 205 odst. 2 písm. g) o. s. ř. Nesouhlasí s názorem okresního soudu, který stanovil zadostiučinění ve výši 40. 000 Kč s přihlédnutím ke specifickým okolnostem případu (k povaze trestní věci, následků způsobených trestním řízením a k okolnostem, za kterých došlo k zahájení trestního stíhání a za kterých byl zproštěn obžaloby). Podle žalované finanční zadostiučinění není namístě, satisfakce poskytnutá formou konstatování, že došlo k vydání nezákonného rozhodnutí, jakož i ve formě poskytnuté omluvy, je dostačující. Žalovaná uvádí, že se neodškodňuje peněžitou formou každé trestní stíhání, které skončí zproštěním obžaloby, je také potřeba vzít v potaz, že jakékoli trestní stíhání je spojeno s určitým diskomfortem, avšak peněžitě se odškodňují ta, kde došlo k následkům v osobní sféře poškozeného, resp. k újmě v takové intenzitě, že tuto lze zhojit pouze peněžitou formou, protože jiná forma satisfakce je nedostačující. K soudem dovozeným následkům v osobnostní sféře žalobce způsobenými trestním stíháním, a to v negativních dopadech trestního stíhání do osobnosti žalobce, žalovaná uvádí, že při veškerém respektu k žalobci je potřeba vzít v úvahu, že žalobce je osobou, proti níž již bylo trestní stíhání vedeno. Odkazuje na nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2551/13 ze dne 29. 4. 2014, z něhož vyplývá závěr, že: „Nelze srovnávat nemajetkovou újmu spočívající např. v pocitech úzkosti, nejistoty, ve ztížení společenského postavení či v poškození dobrého jména způsobenou vedením trestního řízení proti člověku dosud netrestanému a zastávajícímu významnou společenskou veřejnou funkci s řízením vedeným proti osobě již v minulosti vícekrát trestané.“ Jinak řečeno, pokud byl žalobce v minulosti trestně stíhán, nemohl předmětné trestní stíhání pociťovat tak úzkostně a tak intenzivně, jako by byl trestně stíhán poprvé. Z rozsudku Okresního soudu v Prostějově ze dne 19. 8. 2013, č. j. 1 T 48/2013-511, který nabyl právní moci dne 15. 10. 2013, vyplývá, že žalobce byl uznán vinným ze spáchání pokusu přečinu pojistného podvodu podle ust. § 21 odst. 1 trestního zákoníku a § 210 odst. 1 písm. c), odst. 4 trestního zákoníku. Zde žalovaná upozorňuje, že žalobci v této věci hrozil trest odnětí svobody od 1 do 5 let, takže všechny negativní dopady trestního stíhání zasahující do jeho osobnostní sféry, které soud dovodil v přítomné věci, již žalobce musel zažít jako do té doby bezúhonný občan (stres, pocity úzkosti, zmaru, nejistoty, beznaděje, obavy z budoucnosti, ztížení společenského postavení apod.) již v rámci tohoto trestního stíhání. Podle názoru žalované lze v přítomné věci výše uvedenou skutečnost hodnotit jako důvod vylučující odškodnění v peněžité formě. Žalovaná taktéž namítá nesprávnost výroku o nákladech řízení. Podle názoru žalované soud pochybil při rozhodování o náhradě nákladů řízení za náklady vynaložené na úkony právního zastoupení, a to konkrétně v počtu přiznaných úkonů. Soud přiznal náhradu nákladů řízení za úkon právní služby v odůvodnění rozsudku nazvaný předžalobní výzva - žádost dle zákona č. 82/1998 Sb. Tuto listinu lze hodnotit jako žádost o náhradu škody a o náhradu nemajetkové újmy podle ust. § 14 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., a dále jako podmínku pro případné uplatnění nároku na náhradu škody u

Shodu s prvopisem potvrzuje Renáta Poláchová.

soudu, nikoliv však jako předžalobní výzvu. Podle ust. § 31 odst. 4 zákona č. 82/1998 Sb. nemá poškozený (žalobce) právo na náhradu nákladů zastoupení, které vznikly v souvislosti s projednáváním uplatněného nároku u příslušného úřadu, tedy nemá právo na náhradu nákladů vynaložených se sepisem žádosti ze dne 26. 3. 2019. Pokud jde o náhradu nákladů řízení za úkon právní služby nazvaný sepis závěrečného návrhu, žalovaná namítá, že se nejedná o účelně vynaložený náklad na uvedený úkon, neboť tento obsahuje duplicitní skutkový a právní rozbor projednávané věci jako v předcházejících podáních žalobce, a to v žalobě a doplnění žaloby. Žalovaná tedy namítá, že soud ve výše uvedených případech chybně rozhodl o náhradě nákladů řízení a že žalobci nepřísluší náhrada nákladů vynaložených za výše jmenované úkony právního zastoupení.

4. Žalobce napadl odvoláním výrok v odstavci III., o náhradě nákladů řízení. Především namítal, že napadeným rozsudkem nebylo rozhodnuto o celém předmětu řízení (toto pochybení okresní soud napravil doplňujícím rozsudkem) a ve věci doposud chybí rozhodnutí o části soudního poplatku. Dle Sazebníku soudních poplatků položka 8a) by měl soudní poplatek za návrh na zahájení řízení činit částku 4.000 Kč (2x 2.000 Kč - viz rozhodnutí sp. zn. 30 Cdo 2626/2019). K zaplacení poplatku v této podobě žalobce byl vyzván soudem výzvou ze dne 21. 10. 2019 a následně byl vyzván ještě k doplatku soudního poplatku ve výši 1.000 Kč (výzva ze dne 7. 2. 2020 č. l. 38). Při této výzvě vycházel soud z nesprávného názoru, že se soudní poplatek za návrh na náhradu škody se počítá procentem z žalované částky náhrady škody. Ve věci by mělo být o soudních poplatcích a jejich náhradě rozhodnuto tak, že žalobci se vrací zaplacený soudní poplatek ve výši 1.000 Kč, který byl zaplacen na základě nesprávné výzvy soudu, a v rámci náhrady nákladů řízení by žalobci měla být přiznána náhrada za zaplacený soudní poplatek ve výši 4.000 Kč, neboť žaloba ohledně náhrady škody nebyla vzata zpět zcela. Dále má žalobce za to, že byla nesprávně stanovena výše odměny za jednotlivé úkony právní služby. Odměna měla být stanovena jako součet odměny za nárok v podobě náhrady škody dle § 7 advokátního tarifu a odměny za nárok v podobě náhrady nemajetkové újmy dle § 9 odst. 4 písm. a) advokátního tarifu. Odměna za úkony převzetí věci a porada, sepis předžalobní výzvy a sepis žaloby, kdy předmětem řízení byla náhrada škody ve výši 56.323,08 Kč a náhrada nemajetkové újmy, by měla odměna činit 3.380 Kč + 3.100 Kč bez DPH, tj. 6.480 Kč za 1 úkon bez DPH. Žalobci proto vznikly náklady za právní zastoupení za 3 úkony po 6.480 Kč, za 4 úkony po 3.100 Kč, 7 režijních paušálů po 300 Kč a 21% DPH. Celková částka nákladů právního zastoupení činí 41.067,40 Kč. K náhradě této částky by žalovaná měla být zavázána v celé výši. Žalobce vzal důvodně podanou žalobou zpět v části týkající se náhrady škody pro chování žalované, která nárok téměř celý uznala a zaplatila po podání žaloby. V žalovanou neuznané, ale žalobcem zpětvzaté části nároku na náhradu škody ve výši 4.232,58 Kč byl žalobce „neúspěšný“, kdy zavinil zastavení řízení, nicméně rozdíl, ve kterém byl neúspěšný, je nepatrný. Celkem by měla být žalovaná zavázána zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení náklady právního zastoupení ve výši 41.067,40 Kč a k tomu soudní poplatek 4.000 Kč, tj. celkem 45.067,40 Kč.

5. Žalobce ve vyjádření k odvolání žalované uvedl, že byl v minulosti trestán toliko jednou, nikoliv vícekrát. Nicméně v prvním trestním stíhání mu na rozdíl od předmětného nezákonného stíhání nehrozilo reálně uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody, a nacházel se v jiné trestní sazbě (1-5 let versus 2-8 let). V předmětném nezákonném trestním stíhání mu však reálně hrozilo uložení nepodmíněného souhrnného trestu odnětí svobody, což byla zcela nová situace, pro žalobce nezvyklá a zcela jistě značně ohrožující dosavadní způsob života žalobce a jeho rodiny, která se promítla do intenzity působení do nemajetkové sféry žalobce. Trestní stíhání trvalo několik let, a to i díky nejednotnému přístupu soudů ve věci a ve výsledku neúspěšnému využívání opravných prostředků ze strany státního zastupitelství. Rozhodnutí soudu I. stupně v tomto směru, že má nárok na peněžitou náhradu, je správným právním hodnocením věci. Byť si žalobce představoval částku jinou, rozhodnutí v podobě částky 40.000 Kč respektuje. Navrhuje, aby byl rozsudek v napadeném výroku v odstavci I. potvrzen jako věcně správný.

6. Odvolací soud po zjištění, že odvolání bylo podáno osobou oprávněnou, je včasné a přípustné, přezkoumal rozsudek okresního soudu v odstavci I. výroku, a v závislém výroku o náhradě nákladů řízení v odstavci III. dle ust. § 212a odst. 1, 3 a 5 o. s. ř. a dospěl k závěru, že odvolání žalované není důvodné, zatímco odvolání žalobce důvodné je.

7. Okresní soud z důkazů provedených v řízení učinil správná skutková zjištění, tato skutková zjištění odvolací soud přejímá a plně na ně odkazuje. Odvolací soud se ztotožňuje i s právním posouzením věci.

8. Je ustálenou soudní praxí, že stát odpovídá i za škodu způsobenou zahájením (vedením) trestního stíhání, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozhodnutím trestního soudu, a to podle zákona č. 82/1998 Sb., ač tento zákon daný nárok výslovně neupravuje. Z důvodu absence výslovné úpravy se vychází z úpravy odpovědnosti za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím, za něž je považováno rozhodnutí, jímž se trestní stíhání zahajuje (nejde o nesprávný úřední postup), rozhodující je výsledek trestního stíhání.

9. Stát za škodu ani nemajetkovou újmu způsobenou v takovém případě trestním stíháním neodpovídá pouze tehdy, jestliže si poškozený trestní stíhání zavinil (způsobil) sám (srov. nález Ústavního soudu ze dne 6. 9. 2011, Pl. ÚS 11/10 -2), nebo tehdy, kdy byl poškozený zproštěn obžaloby nebo bylo proti němu trestní stíhání zastaveno jen proto, že není za spáchaný trestný čin trestně odpovědný nebo že mu byla udělena milost anebo že trestný čin byl amnestován. O žádný z výše uvedených případů se u žalobce nejedná, a proto je dána odpovědnost státu za nemajetkovou újmu způsobenou žalobci trestním stíháním, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem. Ostatně odpovědnost státu nebyla mezi účastníky sporná, když žalovaná ve stanovisku z 15. 1. 2020 konstatovala, že v předmětném trestním řízení vedeném proti žalobci došlo k vydání nezákonného rozhodnutí ve smyslu § 7 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. a omluvila se mu za to.

10. Okresní soud na zjištěný skutkový stav aplikoval správně ustanovení § 31a odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb. Jedná se o normu s relativně neurčitou hypotézou, vyžadující, aby soud s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti každého individuálního případu sám vymezil okolnosti významné pro určení výše náhrady. Přitom je dle judikatury třeba vzít v úvahu kritéria, která se v takových případech zpravidla vyskytují a která zpravidla mají vliv na rozsah způsobené újmy, a tím i na výši případného zadostiučinění; tato kritéria formuloval Nejvyšší soud ČR v rozsudku ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, jedná se o kritéria, která uvedl a posuzoval v napadeném rozsudku okresní soud, a to: 1) povaha věci, 2) délka trestního řízení a 3) následky způsobené trestním řízení v osobnostní sféře poškozené osoby. Vedle toho je třeba podle § 31a odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb. při stanovení formy a výše zadostiučinění přihlédnout k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo, jak v odvolání zdůrazňovala žalovaná. Těmi jsou dle výše uvedeného rozsudku Nejvyššího soudu ČR zejména okolnosti vydání usnesení o zahájení trestního stíhání, projevující se například ve zjištění, že trestní stíhání bylo proti poškozenému zahájeno zjevně bezdůvodně nebo dokonce s cílem jej poškodit (v takovém případě bude poškozený zahájení trestního stíhání vnímat obzvlášť úkorně). Jsou jimi také okolnosti zahájení trestního stíhání předcházející, popřípadě trestní stíhání poškozeného provázející, vedoucí k závěru o podílu poškozeného na tom, že proti němu bylo trestní stíhání zahájeno, popřípadě, že proti němu bylo ve vedení trestního stíhání pokračováno, aniž by bylo lze uzavřít, že si trestní stíhání zavinil sám. Je třeba rovněž zohlednit důvody, pro které k zastavení trestního stíhání, nebo zproštění obžaloby došlo. Přitom je třeba vycházet z toho, že forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva namístě pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat. V konečném důsledku musí výše soudem přiznaného zadostiučinění odpovídat výši přiznaného zadostiučinění v případech, které se v podstatných znacích (poměřovaných zejména s ohledem na uvedená kritéria) shodují, tedy výše přiznaného zadostiučinění by se neměla bez zjevných a podstatných skutkových odlišností konkrétního případu podstatně odlišovat od

zadostiučinění přiznaného v případě skutkově obdobném (viz výše zmíněný rozsudek Nejvyšší soud ČR ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011).

11. Odvolací soud souhlasí s okresním soudem, že žalobci náleží za nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem, finanční zadostiučinění, když omluva žalované a její konstatování porušení práva není dostačující. Okresní soud správně vyhodnotil kritéria stanovená judikaturou Nejvyššího soudu, a to povahu trestní věci, délku trestního řízení a následky způsobené trestním řízením v osobnostní sféře poškozeného. V podrobnostech odvolací soud odkazuje na odůvodnění rozsudku okresního soudu, když tyto závěry žalovanou ani zpochybněny nebyly. Pokud žalovaná v odvolání namítala, že je potřeba vzít v úvahu, že žalobce je osobou, proti níž již bylo v minulosti trestní stíhání vedeno a odkázala na nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2551/13, ze dne 29. 4. 2014, konkrétně na jeho závěr, že „nelze srovnávat nemajetkovou újmu spočívající například v pocitech úzkosti, nejistotu, ve ztížení společenského postavení či poškození dobrého jména způsobenou vedením trestního řízení proti člověku dosud netrestanému a zastávajícímu významnou společenskou veřejnou funkci s řízením vedeným proti osobě, již v minulosti vícekrát trestané“, odvolací soud uvádí, že v řízení bylo prokázáno, že žalobce byl trestně stíhán a odsouzen za pokus přečinu pojistného podvodu k trestu odnětí svobody v trvání 18 měsíců, kdy výkon trestu mu byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 2 let do 15. 10. 2015, a byl mu uložen peněžitý trest ve výměře 80denních sazeb po 250 Kč, tedy celkem 20.000 Kč. Jednalo se o přečin pojistného podvodu ve stádiu pokusu, neboť uplatnil nárok na plnění ze smluvního pojištění, při kterém uvedl nepravdivé údaje, které byly podstatné pro vyplacení pojistného plnění v částce 90.840 Kč.

12. V usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 26. 9. 2019, č. j. 30 Cdo 2584/2018-171, Nejvyšší soud podrobil kritice názor okresního soudu „v případě, kdy žalobce byl již v minulosti dvakrát trestně stíhán a dokonce vykonal nepodmíněný trest odnětí svobody, zásah předmětného trestního stíhání, pokud jde o subjektivní vnímání nepříznivé životní situace, nepůsobil u žalobce a jeho rodiny nemajetkovou újmu takové intenzity, jako by tomu bylo u osoby fakticky netrestané.“ V této souvislosti dovolací soud jako obiter dictum uvedl, že „toto právní posouzení odporuje zásadě ne bis in idem. Každé trestní řízení představuje významný zásah do soukromého a osobního života, jeho cti a dobré pověsti. Takový zásah je o to intenzivnější, pokud se prokáže, že se skutek nestal či není trestným činem (blíže např. nález Ústavního soudu ze dne 10. 3. 2011, sp. zn. IV. ÚS 3193/10). Úvaha okresního soudu představuje dvojí potrestání jednání, které bylo již dříve trestní soudem posouzeno, byl uložen trest, který žalobce vykonal, jeho odsouzení bylo i zahlazeno a tímto splnil svůj dluh vůči společnosti. Myšlenku, že trestaná osoba bude případné další trestní stíhání vnímat méně úkorně s ohledem na svou dřívější zkušenost s trestní justicí, je proto nutné odmítnout (analogicky lze aplikovat i závěry např. rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 26. 4. 2017, sp. zn. 30 Cdo 2586/2016, a v něm uvedenou judikaturu).“

13. Podle nálezu Ústavního soudu ze dne 29. 4. 2014, sp. zn. I. ÚS 2551/13 trestní řízení už jen tím, že vnáší do života obviněného značnou nejistotu, znamená pro něho významnou psychickou zátěž. Výrazně zasahuje do soukromého a osobního života jednotlivce, do jeho cti a dobré pověsti, a to i tehdy, není-li stíhán vazebně. Takový zásah je pak citelnější o to více, je-li trestní řízení posléze skončeno zprošťujícím rozsudkem, kdy je konstatováno, že skutek, z něhož byl jednotlivec obviněn a obžalován, se nestal, případně nebyl trestným činem. Dochází-li v takovém řízení ještě k průtahům, pochopitelné pocity frustrace mohou vést k psychickému i fyzickému poškození takového jednotlivce. Navíc tam, kde je v sázce osobní, rodinný a pracovní život, občanská čest a dosavadní bezúhonnost, jsou důsledky o to závažnější, a vedou někdy k naprosté osobní, společenské a profesní likvidaci dotčeného člověka. Tu je obecný soud nucen odpovědně přihlédnout ke všem nepříznivým následkům, vyvolaným takovým trestním řízením a zvážit jeho veškeré negativní dopady, dotýkající se zejména osobnostní integrity konkrétního poškozeného. Soud pak s ohledem na vždy jedinečné skutkové okolnosti takového individuálního případu určí výši finanční náhrady; pracuje zde vlastně s obecným právním principem přiměřenosti a posuzuje

věc zejména v intencích životního postavení poškozeného před a po zásahu chybujících orgánů veřejné moci. Jedině takové rozhodnutí, přihlížející ke všem kritériím, které nutno vzít do úvahy v kontextu daného případu, je pak možno považovat za spravedlivé a ústavně konformní.

14. S odkazem na výše uvedené odvolací soud nesouhlasí s námitkou žalované, že předchozí trestní stíhání vylučuje možnost finančního odškodnění. Žalobce byl jednou trestně stíhán, ale jak správně uvádí, na rozdíl od předmětného nezákonného stíhání mu reálně nehrozilo uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody, nacházel se v jiné trestní sazbě, přičemž právě v předmětném nezákonném trestním stíhání mu naopak hrozilo uložení nepodmíněného souhrnného trestu, což pro něj mohla být zcela nová situace, která v něm objektivně mohla vyvolávat pocity obav, nejistoty, zmaru, atd. Okresní soud správně dospěl k závěru, že předmětné trestní stíhání sice nebylo vedeno pro trestné činy proti životu, zdraví, svobodě a lidské důstojnosti, nicméně správně vyhodnotil možnost uložení vyššího trestu odnětí svobody, což zcela jistě zvýšilo intenzitu obav, které žalobce v průběhu probíhajícího trestního řízení prožíval. Trestní stíhání trvalo od 16. 12. 2014 do 7. 1. 2019, tj. 4 roky a 21 dní, přičemž hrozba souhrnného trestu trvala do 15. 10. 2015, tj. celkem 10 měsíců. Intenzita zásahu do osobnostní sféry žalobce byla následně nižší, trestní stíhání žalobce nebylo medializováno, nebyl stíhán vazebně, ale bylo prokázáno, že trestní stíhání nesl žalobce velmi těžce právě s ohledem na předchozí trestní stíhání a odsouzení za přečin pojistného podvodu, a že vedení nezákonného trestního stíhání mělo významný dopad do jeho rodinného i profesního života.

15. Okresní soud se v dané věci vypořádal i s otázkou přiměřené výše zadostiučinění v souladu s judikaturou Nejvyššího soudu, dle které ta je závislá na individuálním posouzení daného případu soudem, a porovnal výši zadostiučinění s odpovídajícím zadostiučiněním poskytnutým v jiných případech. Ačkoliv porovnávané případy nejsou typově zcela stejné, okresní soud se vypořádal nejen se shodnými, ale i rozdílnými znaky, a po porovnání jednotlivých kritérií přistoupil ke snížení částky odškodnění v poměru s porovnými věcmi, přičemž svůj závěr srozumitelně a logicky odůvodnil. Částka 40.000 Kč se jeví odvolacímu soudu jako odpovídající délce řízení a dopadům do osobnostní sféry žalobce. V podrobnostech se odkazuje na odůvodnění okresního soudu.

16. Odvolací soud z výše uvedených důvodů rozsudek okresního soudu v odstavci I. výroku potvrdil jako věcně správný podle § 219 o. s. ř.

17. V odstavci III. výroku byl rozsudek okresního soudu změněn dle § 220 ve spojení s § 142 odst. 2 o. s. ř.. Především okresní soud určil výši náhrady nákladů řízení nesprávně, neboť pominul, že předmětem řízení původně byly dva samostatné nároky, a to nárok na zaplacení majetkové újmy ve výši 56.323,08 Kč a dále nárok na náhradu nemajetkové újmy ve výši 150.000 Kč. Dále přihlédl k tomu, že u prvního jednání vzal žalobce žalobu zpět co do částky 56.323 Kč, neboť žalovaná mu po zahájení řízení uhradila 52.010,50 Kč, což znamená, že z 92,5 % byla žaloba vzata zpět pro chování žalované, a pokud jde o částku 4.232,58 Kč, v tomto rozsahu žalobce zavinil zastavení řízení (tj. 7,5 % z částky 56.323 Kč), a tedy za úkon částečného zpětvzetí žaloby je žalovaná povinna zaplatit žalobci 85 %.

18. Za přípravu a převzetí zastoupení a sepis žaloby proto žalobci náleží odměna ze součtu tarifních hodnot, které v daném případě činí 56.323 Kč a podle § 9 odst. 4 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb. 50.000 Kč, tedy z tarifní hodnoty 106.323 Kč činí odměna 5.380 Kč, k tomu 2x režijní paušál po 300 Kč, tj. celkem 11.360 Kč. Za částečné zpětvzetí žaloby advokátu žalobce náleží 2.942 Kč, představující 85 % z odměny 3.380 a z podílu na režijním paušálu ve výši 81 Kč (odvolací soud zohlednil, že částka 56.323 Kč se na celkovém uplatněném nároku podílela 27 %, což je třeba promítnout do výše režijního paušálu). Dále za účast u jednání okresního soudu žalobci náleží odměna ve výši 3.100 Kč týkající se nároku na nemajetkovou újmu, k tomu podíl režijního paušálu ve výši 219 Kč, tj. 3.319 Kč, za účast u jednání dne 18. 6. 2020 a za vyhotovení závěrečného návrhu ze dne 13. 7. 2020 (na základě pokynu okresního soudu) odměna za 2 úkony právní služby

po 3.100 Kč a režijní paušály za tyto úkony po 300 Kč, tj. 6.800 Kč, 21% DPH ve výši 5.128 Kč, a k tomu 4.000 Kč za soudní poplatek, tj. celkem **33. 549 Kč.**

19. Odvolací soud nepřiznal žalobci odměnu za předžalobní výzvu - žádost dle zákona č. 82/1998 Sb., neboť, jak správně žalovaná namítala v odvolání, tuto listinu lze hodnotit jako žádost o náhradu škody a o náhradu nemajetkové újmy podle ust. § 14 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., a dále jako podmínku pro případné uplatnění nároku na náhradu škody u soudu. Podle ust. § 31 odst. 4 zákona č. 82/1998 Sb. nemá poškozený (žalobce) právo na náhradu nákladů zastoupení, které vznikly v souvislosti s projednáváním uplatněného nároku u příslušného úřadu. Dále odvolací soud žalobci nepřiznal ani odměnu za doplnění žaloby z důvodu neúčelnosti tohoto úkonu, neboť žalobce je povinen všechny rozhodné skutečnosti uvést v žalobě.

20. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto dle ust. § 224 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s ust. § 142 odst. 1 o. s. ř. Procesně úspěšnému žalobci byla přiznána náhrada nákladů řízení ve výši 4.114 Kč sestávající se z odměny advokáta ve výši 3.100 Kč, režijního paušálu 300 Kč a 21% DPH 714 Kč.

21. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve lhůtě tří dnů od právní moci rozsudku podle § 160 odst. 1 o. s. ř. advokátu žalobce podle § 149 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu v Brně ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

Ostrava 28. června 2021

JUDr. Lenka Severová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Renáta Poláchová.